

ת"פ 3012/10/17 - מדינת ישראל נגד אורלי גביון גרין, יאיר יזדן, מירון גלמן, מרים גביון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 3012-10-17 ישראל נ' גביון גרין ואח'

לפני כבוד השופטת דנה אמיר
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמים 1. אורלי גביון גרין
2. יאיר יזדן
3. מירון גלמן
4. מרים גביון (עניינה הסתיים)

נוכחים:

ב"כ המאשימה יובל מזרחי, מתמחה

ב"כ הנאשם עוד יצחק יונגר ועו"ד עוז קינן ועו"ד עופר רחמי

הנאשם 3

גזר דין לנאשם 3

רקע ועובדות כתב האישום

1. הנאשם 3 (להלן: "**הנאשם**") הורשע על יסוד הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן בשלישית בעניינו (להלן: "**כתב האישום**") במסגרת הסדר טיעון דיוני, בביצוע 3 עבירות לפי סעיף 217 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (להלן: "**הפקודה**").

2. על פי המפורט **בחלק הכללי לכתב האישום**, נאשמת 1 (להלן: "**אורלי**") היא עורכת דין במקצועה. הנאשם 2 (להלן: "**יאיר**") הוא גיסה של אורלי. נאשמת 4 (להלן: "**מרים**") היא אמה של אורלי, והנאשם הוא עורך דין. בשנת 2000 הקימו אורלי ויאיר תאגיד שעסק ביזמות מקרקעין וביצוע עבודות בנייה או שיפוץ, בשם ל.י.ה יזדן חברה לבניין והשקעות בע"מ. יאיר היה בעל 99% ממניות התאגיד ומנהלו, ואורלי הייתה בעלת מנייה אחת בתאגיד. בשנת 2006 הקימו אורלי ויאיר תאגיד נוסף שעסק בייזום והשקעות בתחום הנדל"ן, בשם נא-יה יזום והשקעות בע"מ (להלן: "**חברת נא-יה**"). אורלי ויאיר היו בעלי מניות ומנהלים בתאגיד. לאחר שנת 2000 היו אורלי ויאיר מעורבים במספר פרויקטים של יזמות מקרקעין, בנייה או שיפוץ, בין באופן אישי ובין באמצעות התאגידים שצוינו לעיל.

3. אריאל ותמר בוחבוט (להלן: "**אריאל ו"תמר**") הם אח ואחות, ילידי איטליה, קרובי משפחה של אורלי. בשנת 2004 עלתה תמר לישראל, ומאז היא תושבת ישראל.

4. **על פי עובדות האישום** בשנת 2006 ירשו גב' עמירה שחר, מר עודד שחר ומר דרור שוורץ בניין בו קומת קרקע ושלוש קומות נוספות ברח' דיזינגוף 197 בתל אביב (להלן: "**הנכס**"). הנכס כלל 2 חנויות בקומת הקרקע, 6 דירות (אחת בקומת הקרקע, שתיים בקומות א' ו-ב', ואחת בקומה ג') וכן חדרון וזכויות בנייה על גג הנכס (להלן: "**זכויות הבנייה**").

5. בשנת 2007 ארגן אריאל ביחד עם מכר בשם פרננדו סונינו (להלן: "**סונינו**") קבוצת רוכשים איטלקים לצורך רכישת הנכס. קבוצת הרוכשים כללה את סונינו ואת תמר וחברים ומקורבים של אריאל וסונינו. בין קבוצת הרוכשים ובין סונינו ואריאל סוכם כי בתמורה למאמצייהם לקיבוץ קבוצת הרוכשים וביצוע העסקה (להלן: "**שירותי הייזום**") יקבלו סונינו ואריאל את זכויות הבנייה על גג הנכס, שיתחלקו ביניהם באופן שווה, ללא תשלום.

6. במועד שאינו ידוע במדויק, בסמוך לרכישת הנכס, סיכמו אריאל וסונינו עם אורלי ויאיר כי האחרונים יסייעו ברכישת הנכס והשבחתו, לרבות שיפוצו ובניית דירות על הגג, וכי בתמורה לכך יקבלו 50% מזכויות הבנייה בגג הנכס (או מהרווחים הנובעים מהן, כפי שיפורט להלן) ללא תשלום. 25% מזכויות הבנייה ייתנו מתוך חלקו של סונינו, ו-25% מתוך חלקו של אריאל. עוד סוכם כי אורלי ויאיר, וכן סונינו ואריאל, יבנו דירות על הגג, ימכרו אותן ככל הניתן בפטור ממס, ויתחלקו ביניהם ברווחי המכירה. בסופו של דבר נבנו על הגג שלוש דירות. באופן זה חילקו ביניהם אורלי, יאיר, אריאל וסונינו את הרווחים הנובעים מהאפשרות לבנות דירות על הגג תוך ניצול זכויות הבנייה בנכס.

7. על פי האישום, אורלי ויאיר, בין היתר בשם קבוצת הרוכשים, שכרו את שירותיו של הנאשם, שהוא עו"ד במקצועו, שסייע בידם בעריכת חוזים שונים, ובהגשת הדיווחים לרשויות מיסוי מקרקעין.

8. אורלי ויאיר, בסיוע מרים, ערכו שורה של חוזים כוזבים ודיווחו דיווחים כוזבים לרשויות המס. בשלב הראשון, בו קיבלו אריאל וסונינו את זכויות הבנייה בגג, ללא תשלום, פעלו כפי שיפורט להלן להציג לרשויות המס מצג כוזב, לפיו זכויות הבנייה בגג נרכשו בתמורה כספית. בשלב השני, בו קיבלו אורלי ויאיר מחצית מזכויות הבנייה בגג, ללא תשלום, פעלו להציג לרשויות המס מצג כוזב, לפיו זכויות הבנייה בגג נרכשו על ידי מרים, בתמורה כספית. לאחר בניית הדירות על הגג, פעלו להציג לרשויות המס מצג כוזב, לפיו מרים ותמר הן הבעלים של שתיים מתוך שלוש הדירות שנבנו על הגג, והן זכאיות למכור את הדירות בפטור ממס, לפי חוק מיסוי מקרקעין (שבח, מכירה ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: "**חוק מיסוי מקרקעין**").

9. מצגים כוזבים אלו נועדו להסתיר את העובדה שזכויות הבנייה והתמורות ממכירת הדירות שנבנו תוך ניצול זכויות הבנייה, שימשו למעשה תמורה לשירותי הייזום שסיפקו אריאל וסונינו, ולשירותי ניהול הפרויקט שסיפקו אורלי ויאיר; להציג מצג כוזב לפיו זכויות הבנייה נרכשו בתמורה על ידי מרים ותמר; להציג מצג כוזב כי הדירות נמכרו על ידי מרים ותמר ולטובתן, ולפיכך נתונות למיסוי לפי חוק מיסוי מקרקעין; ולהביא לכך שמכירת דירות אלו תיהנה, שלא

כדין, מפטור ממס לפי חוק מיסוי מקרקעין.

10. אורלי הייתה הרוח החיה מאחורי תכנית המרמה והוצאתה לפועל, והנאשם סייע בידי אורלי ויאיר בהכנת החוזים והדיווחים כוזבים לרשויות המס, תוך התעלמות מעובדות שהיה בהן כדי להצביע בפניו על כך שהחוזים והדיווחים כוזבים ועשויים להטעות את רשויות המס ולהסתיר מהן עובדות רלבנטיות למיסוי אורלי ויאיר ואחרים. בכך, מסר הנאשם ידיעות לא נכונות בנוגע לעניינים המשפיעים על חיובם במס של אחרים, ללא הצדק סביר.

11. כתב האישום מפרט את השלבים כדלקמן:

השלב הראשון - המצגים הכוזבים ברכישת הנכס

12. ביום 7.11.2007 רכש הנאשם את הנכס כנאמן של קבוצת הרוכשים. בנוסף לרכישת הנכס כנאמן, טיפל הנאשם בהיבטים נוספים של הרכישה לרבות עריכת חוזה רכישה, עריכת הסכם שיתוף בין הרוכשים, והדיווח לרשויות מיסוי מקרקעין על העסקה. כל אחד מקבוצת הרוכשים רכש דירה בנכס, ושיפץ אותה, בתמורה שמפורטת בנספח א' לכתב האישום, וכוללת את עלות השיפוץ. בין היתר: סוניו שילם עבור הדירה שרכש ושיפוצה 242,500 דולר, השוים בערכם ל- 1,018,500 ₪. תמר שילמה עבור הדירה שרכשה ושיפוצה סך של 250,000 דולר, השוים בערכם ל- 1,050,000 ₪.

13. כמפורט לעיל, סוניו ואריאל קיבלו כל אחד 50% מזכויות הבנייה בנכס, ללא תשלום, בתמורה לשירותי היזום. ביום 23.12.2007 דיווחה קבוצת הרוכשים באמצעות הנאשם דיווח לפיו סוניו רכש את זכויותיו בדירה וב-50% מזכויות הבנייה על גג הנכס (טרם השיפוץ), בתמורה ל- 1,310,000 ₪ ותמר רכשה זכויות בדירה וב-50% מזכויות הבנייה על גג הנכס (טרם השיפוץ), בתמורה ל- 1,335,600 ₪, וכן שיתר חברי קבוצת הרוכשים שילמו סכומים נמוכים מאלו ששילמו בפועל. פרטי הדיווח הכוזב פורטו בנספח ב' לכתב האישום, ואינם כוללים את עלות השיפוץ.

14. הסכום הכולל שדווח בדיווח הכוזב הותאם לסכום הכולל ששולם בפועל על ידי קבוצת הרוכשים, ובמועד מאוחר יותר נערכה התחשבות בין חברי קבוצת הרוכשים בנוגע לסכומי מס הרכישה ששולמו על פי ההצהרות הכוזבות, במטרה להתאים בין סכומי מס הרכישה בגינם חויבו על ידי רשויות המס, בשל הדיווחים שנעשו, לבין הסכומים אותם היו אמורים לשלם לו היה הדיווח מדויק. הדיווח של סכומי הרכישה ביתר יצר בפני רשויות מיסוי מקרקעין מצג שאינו נכון, כאילו שילמו סוניו ותמר גם עבור זכויות הבניה על הגג. הנאשם ידע שהדיווח אינו משקף את העובדות כהוותן, ובעשותו כאמור, מסר ידיעה לא נכונה בנוגע לדבר המשפיע על חיובו במס של אדם אחר, ללא הצדק סביר.

השלב השני - מצגים כוזבים בנוגע למכירת זכויות הבנייה בנכס

15. לאחר השלב הראשון, התחלקו זכויות הבנייה בגג באופן שווה בין אריאל לבין סוניו. במועד שאינו ידוע, סוכם כי אורלי ויאיר יקבלו מאריאל וסוניו 50% מזכויות הבנייה בנכס, ללא תשלום, כתמורה בגין שירותי ניהול הפרויקט. על מנת להתחמק ממס על התמורה שקיבלו אורלי ויאיר בגין שירותי ניהול הפרויקט, ולאפשר להם למכור בפטור ממס את הדירה שתבנה תוך ניצול החלק שיקבלו בזכויות הבנייה, פעלו אורלי ויאיר כפי שיפורט להלן.

16. לבקשת אורלי, ערך הנאשם "חוזה מכר" מיום 12.5.2010 (להלן: "**חוזה המכר הכוזב**") על פיו מכרו כביכול סוניו ותמר מחצית מזכויות הבניה בנכס (25% כל אחד) בתמורה ל- 250,000 ₪. ביום 16.8.2010 הגישו מרים ותמר באמצעות הנאשם כמייצג, דיווח לרשויות מיסוי מקרקעין, לפיו סוניו ותמר מכרו למרים מחצית מזכויות הבניה בנכס, בהתאם לחוזה המכר הכוזב. יאיר היה שותף לעריכה של חוזה המכר הכוזב והדיווח. חוזה המכר והדיווח לרשויות מיסוי מקרקעין היו כוזבים: סוניו ותמר לא מכרו מחצית מזכויות הבניה למרים, והתמורה שצוינה בחוזה המכר הכוזב לא שולמה. זכויות הבניה ניתנו לאורלי ויאיר ללא תמורה על ידי אריאל וסוניו, בתמורה לשירותי ניהול הפרוייקט, והרישום על שם מרים נעשה כ"אשת קש" של אורלי ויאיר. בדוחות שהגישו אורלי ויאיר לפקיד השומה לשנת 2008 היה עליהם לדווח על הכנסה בגין שכר טרחה עבור ניהול הפרוייקט, בגובה שווין של 25% מזכויות הבניה כל אחד, והם לא עשו כן.

17. בפני הנאשם היו עובדות שהיה בהן כדי להצביע על כך שסוניו ותמר לא מכרו מחצית מזכויות הבניה למרים, שהתמורה שצוינה בחוזה המכר שערך לא שולמה ושזכויות הבניה המוזכרות בחוזה ניתנו לאורלי ויאיר ללא תשלום על ידי סוניו ואריאל בתמורה לשירותי ניהול הפרוייקט. הנאשם התעלם מעובדות אלה ועזר למרים ותמר להגיש לרשויות מיסוי מקרקעין את הדיווח מיום 16.8.2010. בכך מסר הנאשם ידיעה לא נכונה בנוגע לדבר המשפיע על חיובו במס של אדם אחר וזאת ללא הצדק סביר.

השלב השלישי - מצגים כוזבים למכירת הדירות שנבנו בנכס

18. אורלי, יאיר אריאל וסוניו בנו 3 דירות מגורים על הגג, תוך ניצול זכויות הבניה שעליו. בחלק השווה לשיעור זכויות הבניה שנרשמו על שם מרים (50%) נבנתה דירת מגורים אחת (להלן: "**הדירה הראשונה**"). בחלק השווה לשיעור זכויות הבניה שנרשמו על שם תמר (25%), נבנתה דירת מגורים שנייה. בחלק השווה לשיעור זכויות הבניה השייכות לסוניו (25%) נבנתה דירת מגורים שלישית. בפועל, נרשמה מרים כבעלת הזכויות בדירה הראשונה, כ"אשת קש" של אורלי ויאיר, ותמר נרשמה כבעלת הזכויות בדירה השנייה כ"אשת קש" של אריאל. אורלי ויאיר מחד, וסוניו ואריאל מאידך, סיכמו ביניהם כי התמורה ממכירת כל הדירות על הגג, לאחר כיסוי ההלוואות שנטלו מן הבנק ותשלום המיסים, תחולק ביניהם בחלקים שווים.

19. ביום 26.12.2012 נמכרה הדירה שנרשמה על שמה של מרים, תמורת סך של 4 מיליון ₪, והדירה שנרשמה על שם תמר תמורת 2.3 מיליון ₪. בהמשך לרישום הכוזב של זכויות הבניה כזכויות שנרכשו על ידי מרים, במכירת הדירות פעלו אורלי, יאיר ומרים, ביוזמת אורלי ויאיר, במרמה, כדלקמן: תמר הצהירה כי היא מוכרת דירת מגורים בבעלותה, וביקשה וקיבלה בגינה פטור ממס שבח מקרקעין, לפי סעיף 49ב(1) לחוק מיסוי מקרקעין. מרים הצהירה כי היא מוכרת דירת מגורים בבעלותה, וביקשה וקיבלה בגינה פטור ממס שבח מקרקעין, לפי סעיף 49ב(1) לחוק מיסוי מקרקעין.

20. הנאשם נרשם בהצהרה למיסוי מקרקעין על ידי גורם אחר, כב"כ המוכרים, וסייע למלא את ההצהרה לרשויות מיסוי מקרקעין. המרמה הנ"ל נעשתה הואיל ובעלי הדירות האמיתיים, אורלי, יאיר ואריאל, ביקשו ליהנות שלא כדין, מפטור בגין מכירת הדירות, ולמנוע מרשויות המס לדעת את הנתונים האמיתיים העשויים להביא לחיובם במס בגין מכירת הדירות.

21. אורלי ויאיר התחלקו בחלקם בתמורה ממכירת הדירות (50%) בשיעורים שווים (25% לכל אחד). סוניו ואריאל התחלקו בחלקם בתמורה (50%) ביחס של 2/3 לסוניו (שקיבל 33% מהתמורה) ו-1/3 לאריאל (שקיבל 17% מהתמורה). ביום 26.12.2012 הוא מועד מכירת הדירות, לא היו אורלי ויאיר זכאים לפטור ממס שבח, לפי סעיף 49ב(1) לחוק מיסוי מקרקעין, כנוסחו בתקופה הרלוונטית. אורלי ויאיר דיווחו כוזב כאמור במטרה ליהנות שלא כדין מפטור ממס בגין מכירת הזכויות בדירה שנרשמה על שמה של מרים. אריאל לא היה זכאי לפטור ממס שבח, שכן תמורת מכירת הדירות היוותה בידו הכנסה לפי סעיף 2(1) לפקודת מס הכנסה.

22. בפני הנאשם היו עובדות שהיה בהן כדי להצביע בפניו על כך שהדירה שנרשמה על שם מרים לא הייתה בפועל בבעלותה, וכי הזכויות בדירה היו שייכות בפועל לאורלי ויאיר, ולפיכך כי מכירת הדירה עשויה שלא להיות זכאית לפטור ממס שבח מקרקעין, ומכירתה עשויה להתחייב בתשלום מס הכנסה. הנאשם התעלם מעובדות אלה, וסייע לעריכת ההצהרה לרשויות מיסוי מקרקעין בנוגע למכירת הדירה שנרשמה על שם מרים. בעשותו כאמור, מסר הנאשם ידיעה לא נכונה בנוגע לדבר להשפיע על חיובו במס של אדם אחר, וזאת ללא הצדק סביר.

23. הודיית הנאשם בביצוע העבירות באה כאמור בהמשך להסדר דיוני בין הצדדים אליו הגיעו לאחר הגשת הסיכומים, ובהמשך למשא ומתן ממושך שכלל גם הליכי גישור. במסגרת הסדר הטיעון הדיוני תוקן כתב האישום כנגד הנאשם בשלישית, וסעיף האישום בו הואשם שונה מסעיף 220 לסעיף 217 לפקודה. בהמשך להצהרת המאשימה בפרוטוקול מיום 26.10.2021 ומשכתב האישום המתוקן בשלישית אינו מייחס לנאשם עזרה לאריאל להתחמק ממס לפי סעיף 220 לפקודה, זיכיתי את הנאשם מביצוע האמור (ראו פרוטוקול מיום 26.6.2022). על פי הסדר הטיעון הדיוני, הסכימו הצדדים כי ההגנה תעתור לעונש שלא יפחת מ-5 חודשי מאסר בפועל והמאשימה תגביל עתירתה ל-9 חודשי מאסר בפועל. הוסכם כי הנאשם ירצה את העונש בעבודות שירות, בכפוף לחוות הדעת מאת הממונה על עבודות השירות. עוד הסכימו הצדדים כי יוטל על הנאשם עונש של מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירה לפי סעיף 217 או 220 לפקודה, וכן עבירות לפי סעיף 98(ג), 98(ג1) ו-98(ג2) לחוק מיסוי מקרקעין. כמו כן, כי הקנס יקבע על פי שיקול דעתו של בית המשפט. להשלמת התמונה יצוין כי עם סיום פרשת התביעה ועוד טרם עריכת הסדר הטיעון חזרה בה המאשימה מהאישום השלישי בו הואשם הנאשם והנאשם זוכה בעקבות כך מביצוע העבירות שיוחסו לו בגינו.

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

24. בטיעוניו לעונש הפנה ב"כ המאשימה לעובדות כתב האישום, להיקף העבירות בסך 4 מיליון ₪ ולנזק שנגרם מביצוען. על פי טענתו, הגם שלא ניתן לומר שהעבירות בוצעו על ידי הנאשם מבצע כסף, קיימות סיבות נוספות שיכולות להביא לביצוע העבירה. ב"כ המאשימה הדגיש את היות הנאשם עורך דין וטען כי המדובר נסיבה מחמירה המחייבת החמרה בענישה בשים לב לכך שבחוק מיסוי מקרקעין המחוקק מאפשר לעורך דין ורק לו לסייע ללקוח למלא הצהרה ולייצגו במילוי טופס ההצהרה. לטענתו, עניין זה יוצר נאמנות ומלמד כי עורך דין חב בחובת נאמנות לרשות. בנוסף טען כי עורך דין חב חובת נאמנות לבית המשפט.

25. עוד טען לנסיבה מחמירה הנובעת ממספר העבירות שביצע הנאשם - 3 במספר, כל אחת בשלב אחר של מכירת הנכס, עד השלמתו, כשלא היה שלב בו לא היה הנאשם מעורב בעבירה, תוך שבכל שלב העדיף את טובת לקוחותיו. לטענתו, הגם שעבירה לפי סעיף 217 שהיא עבירה שהיסוד הנפשי לצידה "ללא הצדק סביר" וכזו היכולה להשתרע על פני דרגות חומרה שונות, במקרה זה המדובר ברף חומרה גבוה, משהנאשם ידע מהן העובדות, ידע כי הוא

מוסר עובדות שאין נכונות וכי הדבר עלול להשפיע על החבות במס, ואין המדובר ברשלנות הנובעת מחוסר ידיעה. חומרה נוספת נטענת לדעת המאשימה נובעת מכך שהנאשם היה מעורב גם בעריכת החוזים ולא רק בעריכת הדוחות. בנסיבות הנדונות ולאחר שהפנה לפסיקה וציין כי קם קושי למצוא פסיקה בעלת מאפיינים זהים, עתר לקביעת מתחם ענישה ביחס לעונש המאסר בפועל, בין 7 ו- 12 חודשי מאסר.

26. עתירת המאשימה היא כי עונשו של הנאשם יקבע בגדרי מתחם הענישה לו עתרה, ל- 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ברף התחתון של המתחם אך לא בתחתיתו, לצד קנס בסך 50,000 ₪ ומאסר על תנאי על פי הסדר הטיעון. בטיעוני הפנה לכך שהעבירה הושלמה בשנת 2012, ולמועדי החקירות ומשך הזמן שחלף עד להגשת כתב האישום וטען כי נוכח מורכבות החקירה אין לתת לחלוף הזמן משקל משמעותי תוך שהפנה לחשיבות שיקולי ההרתעה בנסיבות. ב"כ המאשימה ציין את הודיית הנאשם וחיסכון הזמן השיפוטי לצידה ואת נטילת האחריות המסוימת על ידי הנאשם, אך טען כי בנסיבות ההודיה, כשלצידה ויתרה המאשימה על עתירתה להרשעת הנאשם בעבירות לפי סעיף 220 לפקודה, יש לתת לה משקל נמוך.

תמצית טיעוני ההגנה לעונש

27. לטענת ב"כ הנאשם מתחם הענישה במקרה זה נע בין מאסר על תנאי ועד מספר מצומצם של חודשי עבודות שירות ועתירתו היא כי עונשו של הנאשם יקבע ל- 5 חודשי מאסר בעבודות שירות, בתחתית טווח הענישה המוסכם, לשש שעות יומיות, לצד קנס מינימלי והמאסר על תנאי המוסכם. לדבריו, הנאשם היה נכון ליטול אחריות לביצוע העבירות עוד משלב החקירה ואף הגיש בקשה לכופר אשר סורבה, ועוד טרם החל המשפט נעשו מצדו ניסיונות להגיע להסכמה לגבי הרשעה בסעיף האישום בו הורשע בסופו של יום, אך הוא נאלץ לנהל הליך בן 5 שנים. לטענתו, המדובר בהתנהלות בלתי סבירה וכוחנית של המאשימה אשר אף לא הסכימה לטעון באופן פתוח ביחס לעונש שייגזר עליו. לפי לדבריו, במהלך השנים בהן נוהל ההליך סבל הנאשם סבל רב, שילם 650,000 ₪ תמורת ייצוג המשפטי, ותפקודו המקצועי נפגע באופן ממשי והוביל להפסד כספי ניכר. עוד לטענתו, בעקבות לחץ נפשי קשה חלו אביו ואשתו של הנאשם.

28. ב"כ הנאשם טען כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הכוללות קטן, כשהמדובר בסיוע ובפעולות שביצע שלטענתו אינן אקטיביות, וכי המדובר בתקלה מצדו, ולא בביצוע עבירות מתוך רצון לשאת חן בעיני לקוחותיו, כשמניע נטען זה אף לא צוין בעובדות כתב האישום. בנוסף הדגיש כי לנאשם לא הייתה כל נגיעה לדוחות שהגישו אורלי ויאיר למס הכנסה. עוד הדגיש כי הגם שהנאשם הודה שביצע מספר מעשים, המדובר בעסקה אחת לגביה קיבל שכר טרחה ועסקאות משנה על פני פרק זמן ארוך, לגביהן לא גבה דבר, ומעשים שנעשו על ידו בהיסח דעת והוא לא טיפל באופן רציף בעסקה. לטענת הסנגור, טענת המאשימה להפרת חובת אמון מצד הנאשם נטענה בעלמא, תוך שטען להבדל בין חובת נאמנות שחב רואה חשבון לזו שחב עורך דין.

29. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה שלטענתו מלמדת על מדיניות הענישה הנהוגה, והדגיש כי במסגרתה, בין היתר, יש לבחון את העונשים שנגזרו על המעורבים הנוספים בפרשה. בהקשר זה ציין כי עניינו של אריאל שהיה לטענתו היוזם והנהנה מביצוע העבירות הסתיים בכופר בסך 300,000, הגם שהנאשם הואשם (ולבסוף זוכה בהסכמת המאשימה) מכך שפעל לסייע לו. בנוסף פירט כי סונינו שהיה נהנה ויוזם, השמיט הכנסה והשתמש בתמר כאשת קש סיים גם הוא את עניינו בכופר בסך 300,000 ₪, עניינה של תמר הסתיים בכופר בסך 100,000 ₪, ומרים ששימשה כאשת

קש הגיעה להסדר כופר, לא עמדה בו, ועניינה הפלילי הסתיים בקנס בסך 40,000 ₪. כמו כן הדגיש כי על אורלי שביקשה את סיוע הנאשם והייתה הרוח החיה בביצוע העבירות ואשר הורשעה בשתי עבירות לפי סעיף 220(5) לפקודה נגזרו 9 חודשי מאסר בעבודות שירות ו-80,000 ₪ קנס, כשהיא זו שביצעה את השמטת ההכנסה, ועל יאיר שהורשע בעבירה לפי סעיף 220(5) לפקודה נגזרו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות וקנס בסך 60,000 ₪. לטענתו, במקרה זה המדובר באכיפה בררנית ברורה שיש לתת אליה את הדעת, ועל מתחם הענישה להיקבע בין מאסר על תנאי ועד מספר מצומצם של חודשי מאסר בעבודות שירות לצד קנס מינימלי.

30. ב"כ הנאשם ציין את חלופ הזמן מאז ביצוע העבירות, טען כי החקירה נעצרה למשך 3 שנים ללא סיבה, כי לא ניתן אישור כנדרש לחקור את הנאשם וטען לעינוי דין שעבר הנאשם. לטענתו הנאשם שיתף פעולה מתחילת החקירה, למרות שלטענתו החיפוש במשרדו נעשה שלא כדין. עוד הפנה לנסיבות חייו ולנסיבותיו האישיות של הנאשם וטען כי עצם ההרשעה מהווה עונש חמור עבורו בהיותו עורך דין, ועלולה לפגוע בעיסוקו ובמוניטין שיצר, כשכיום, לאחר שאביו חלה ופרש נותר לבדו במשרד. הסנגור הדגיש את עתירתו לקיצור שעות העבודה היומיות בעבודות שירות ל-6 שעות בנסיבותיו של הנאשם.

דבר הנאשם

31. הנאשם פירט על נסיבות חייו ומשפחתו ועל הקושי הרב שחוו משפחתו והוא לאורך שנות החקירה והמשפט. לדבריו, מעולם לא ביקש לסייע לאיש לבצע עבירה, טעה בהתנהלותו, וביקש ליטול אחריות מתחילת החקירה. עוד פירט את הקשיים עמם התמודד ומתמודד בפן הכלכלי והמקצועי בשנים האחרונות ולגבי מחלת אשתו ואביו. הנאשם ביקש התחשבות, וכי בנסיבותיו, אקבע את ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות לשש שעות יומיות לצד קנס מינימלי.

דין והכרעה

32. במקרה זה הגיעו הצדדים להסדר טיעון כמפורט לעיל. בע"פ 2021/17 **מצגר נ' מדינת ישראל** (30.4.2017) (להלן: "**עניין מצגר**") חזר בית המשפט העליון וציין את המדיניות התומכת באימוץ הסדרי טיעון והדגיש את יתרונותיהם, את האינטרס הציבורי שבבסיסם ואת תפקידם הראוי במערכת אכיפת החוק. הכלל הוא כי בית המשפט יטה לכבד הסדר טיעון ויתערב בו רק מטעמים המצדיקים זאת לאחר בחינתו במבחן האיזון אשר נקבע בע"פ 1958/98 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (25.12.2002), ובשים לב לכך שהשיקולים הנשקלים בעת עריכת הסדר טיעון אינם זהים בהכרח לאלה הנשקלים במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין.

33. הדרך בה על בית המשפט לילך בעת גזירת דינו של נאשם אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון לאחר תיקון 113 לחוק העונשין נבחנה והובהרה בשורת פסקי דין מפי בית המשפט העליון. בע"פ 1901/19 **שמעון אסולין נ' מדינת ישראל** (31.5.2020) נקבע כי בית המשפט רשאי לקבוע מתחם ענישה גם מקום בו הגיעו הצדדים להסדר טיעון, ובכלל זאת להסדר טיעון הכולל טווח ענישה כמו בעניינו, וראוי שכך יעשה. יחד עם זאת, בקביעת המתחם נדרשת זהירות, אין המדובר בקביעת מתחם ענישה במובן הפורמלי של תיקון 113 לחוק העונשין, וקביעתו תתבצע בצורה רכה לשם "**קבלת מידע והקשר לעונש שראוי לקבוע בהסדר טווח**", בשים לב לקיומן של נסיבות מגוונות שיכולות להוביל להחלטת המדינה להגיע להסדר, כשהמשקל שיש ליתן לשיקולי תיקון 113 לחוק העונשין ולמתחם הענישה במקרה נתון משתנה בהתאם לנסיבות הקונקרטיות שהביאו להסדר.

34. בחנתי את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים בהתאם לכללים שלעיל. במסגרת זו, נתתי דעתי לערכים המוגנים בעבירות שביצע הנאשם, הנוגעים לחשיבותה של הקופה הציבורית לכלכלת המדינה וביטחונה ולפגיעה הפוטנציאלית בקופה מהמעשים, כשפעמים רבות פגיעה אף מתקיימת הלכה למעשה כמו בעניינו. בנוסף, לחשיבות הדיווח הנכון לשם קיומה של מערכת מס תקינה, לפגיעה בערך השוויון מהמעשים, ולפגיעה באמון מביצוען של העבירות, בפרט כשאלה מבוצעות על ידי עורך דין שמצופה ממנו לסטנדרט התנהגות גבוה מתוקף מקצועו וסמכויותיו. אבהיר, כמו המאשימה, גם דעתי היא שעורך דין חב חובת נאמנות, ולו כללית, לקיום הוראות החוק. משכך, יש בכך שהנאשם הוא עורך דין ואף ביצע את העבירות בכובעו זה כדי להוות נסיבה לחומרה המחייבת ענישה מרתיעה.

35. אשר לסוג העבירות ונסיבות ביצוען, במקרה זה המדובר בביצוע שלוש עבירות של מסירת ידיעות לא נכונות ללא הצדק סביר. אמת המידה לבחינה היא האובייקטיבית והיסוד הנפשי לצד העבירה הוא רשלנות והוא אינו כולל זדון וכוונה להתחמק ממס. העבירה מצויה בתווך שבין עבירות המס במדרג הגבוה ביותר ובין אלה שבמדרג הקל ביותר, שעיקרן בהפרת חובת דיווח או ביצוע עבירה בניגוד להוראות (להרחבה ראו: ת"פ (שלום ת"א) 53984-07-14 **פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' דרקסלר** (15.5.2015) (להלן: "**עניין דרקסלר**")).

36. עובדות ופרטי האישום מפורטים לעיל בהרחבה. כפי שצינתי בגזר הדין בעניינו של יאיר, כתב האישום המתאר גם את הפרשה הכוללת ומעשי המעורבים הנוספים מגולל מסכת של שורת מצגים כוזבים שמטרתם קבלת הכנסה בגין שירותים שניתנו לייזום, שיפוץ והשבחת הנכס ברח' דיזינגוף 197 בתל אביב, תוך התחמקות ממס כשסכום ההכנסה שהועלמה בסך ₪ 4,000,000. מבחינת הנסיבות והמעשים המפורטים בכתב האישום עולה תמונה של שכבות של מרמה שיטתית, אשר בוצעה לשם הסתרת והשמטת הכנסות, כשבמסגרת זו נוצרו ונחתמו חוזים פיקטיביים, נעשה שימוש באשת קש, ואף נמסר דיווח כוזב למיסוי מקרקעין, בעקבותיו אף ניתן היה למכור את הדירה בפטור ממס שבח. המדובר במעשים מתוכננים ומתחכמים, אשר בוצעו על פני תקופה ארוכה והתחכום וההסתרה שננקטו הקשו על גילוי העבירה.

37. מבלי להתעלם מהאמור, במקרה זה יש לבחון את עניינו של הנאשם הנדון, ומידת הפגיעה בערכים המוגנים ממעשיו שלו ובשים לב לסוג ואופי העבירות בביצוען הורשע הוא בנסיבותיהן. יש טעם בטענת המאשימה לפיה העבירה הנדונה יכולה להשתרע על פני דרגות חומרה שונות, ולאחר בחינת הנסיבות ומעשיו של הנאשם עצמו מסקנתי היא שדרגת החומרה שבמעשיו אמנם אינה זניחה, אך גם איננה ברף הגבוה ביותר.

38. בעת קביעה כאמור שקלתי את עובדות כתב האישום המלמדות כי הנאשם פעל בשלוש הזדמנויות שונות למסור ידיעות שאינן נכונות כשידע שאינן נכונות והן ידיעות העלולות להשפיע על חבותם במס של אורלי ויאיר, ללא הצדק סביר, וכי ביצע את האמור במסגרת תפקידו כעורך דין, כשהעבירות בוצעו בכל אחד משלבי הטיפול בנכס עד מכירתו, וכללו הכנת דוחות ועריכת חוזים הכוללים נתונים שאינם נכונים.

39. לצד זאת שקלתי את העובדה שהמדובר בשלוש עבירות שבוצעו בקשר לעסקה אחת (ועסקאות משנה במסגרתה) וכי לא נטען ולא בוסס כי הנאשם קיבל כל תמורה עבור מעשי העבירות (למעט שכר טרחה בתחילת העסקה). בנוסף, כי המעשים בוצעו על ידו בשלוש הזדמנויות על פני תקופה ממושכת בת כחמש שנים ולדברי בא כוחו

בהיסח הדעת, כשלא טיפל באופן רציף בעסקה, וכשהנאשם ממילא לא הורשע בכך שפעל בכוונה לסייע לאורלי ויאיר להתחמק ממס. כמו כן נתתי דעתי לכך שהנאשם בבירור אינו הדמות המרכזית והדומיננטית במערך המעורבים המפורט בכתב האישום. העבירות שבביצוען הורשע הנאשם הן החמורות פחות ביחס לאחרים אשר הורשעו בביצוע עבירות לפי סעיף 220 לפקודה מסוג פשע, שנעברו בכוונה להתחמק ממס תוך שימוש במרמה ערמה ותחבולה (ומרים - במטרה לעזור לאחרים להתחמק ממס תוך שימוש במרמה ערמה ותחבולה).

נתתי דעתי גם לכך שהנאשם לא היה מעורב כלל בדיווח על הכנסותיהם של אורלי ויאיר לפקיד השומה, וגם עניין זה בא בין שיקולי. יחד עם זאת, לא מצאתי בכך נסיבה ממשית לקולא משבסופו של יום הידיעות הלא נכונות שמסר הנאשם הן כאלה שיש בהן כדי להשפיע על חיובם במס של אורלי ויאיר בהקשר הרחב והכולל, ואף שימשו, הלכה למעשה, בין היתר, בסיס להשמטת ההכנסה על ידם.

40. בעת קביעת מתחם הענישה לשם בחינת הסדר הטיעון בין הצדדים במבחן האיזון, וקביעת עונשו של הנאשם, יש לשקול בראש ובראשונה את העונשים והסנקציות שהושתו על אחרים בפרשה, מכוח עיקרון השוויון ואחידות הענישה. ראו בהקשר זה ע"פ 8345/15 **אוחנה נ' מדינת ישראל** (19.9.2017) שם הפנה כב' השופט מזוז לע"פ 2580/14 **חסן נ' מדינת ישראל** (23.9.2014) בפסקה 19:

"עקרון אחידות הענישה הוא עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה...עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה. במצב דברים זה מצדד עקרון אחידות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעייהם של מעשים הנבדלים זה מזה במנינם, חומרתם או בנסיבותיו האישיות של המבצע".

41. בנוסף, יש לתת משקל לכך שאריאל וסונינו, שאף נהנו לכאורה מביצוע העבירות על פי עובדות כתב האישום, כלל לא הועמדו לדין ועניינם הסתיים בכופר בסך 300,000 ₪. כך גם עניינה של תמר אשר שימשה כאשת קש הסתיים בתשלום כופר בסך 100,000 ₪ (על פי דברי ב"כ הנאשם שלא נסתרו).

42. כפי שציינתי בגזר דינו של יאיר, בגזר דינה של אורלי, על בסיס הנימוקים שם, וביניהם שיקולי צדק לאור טענות לאכיפה בררנית ואפליה בעיקר ביחס לענייניו של אריאל עליו הושת כופר, והגם שמצא כי הנסיבות בעניינה של אורלי חמורות יותר והצדיקו הגשת כתב אישום, קבע כב' השופט אבינור מתחם ענישה שבין 9 ו-18 חודשי מאסר בפועל (ראו פסקאות 56-63 לגזר הדין מיום 17.4.2019 בעניינה של אורלי בתיק פלילי זה). על אורלי נגזרו בסופו של יום 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד קנס בסך 80,000 ₪ ומאסר על תנאי. על גזר דין זה לא הוגש ערעור. ויש

לזכור כי בכתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודתה אורלי, שהיא עורכת דין בהשכלתה, פורט כי היא **"היוותה גורם משמעותי במעשים"**, ואף סוכם כי **"תעשה שימוש בידע המשפטי והאדמיניסטרטיבי שברשותה"** במסגרת שירותי ניהול הפרויקט שנתנה. כמו כן, בנוסף לביצוע עבירות בכוונה להתחמק ממס הורשעה אורלי גם בכך שפעלה לעזור לאחרים להתחמק ממס.

43. בגזר דינו של יאיר, מהנימוקים המפורטים בו, ובין היתר בשים לב גם לעונש שנגזר על אורלי נקבע מתחם ענישה שבין 6 ו- 16 חודשי מאסר בפועל, ועל יאיר נגזרו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות וקנס בסך 60,000 ₪ (ראו גזר דין מיום 1.12.2020). אמנם יאיר הורשע בביצוע עבירה בהיקף נמוך מזה בו הורשע הנאשם, עם זאת, הוא זה אשר יחד עם אורלי התחמק ממס ונהנה מפירות העבירה בה הורשע, ובניגוד לנאשם הורשע בביצוע עבירה לפי סעיף 220(5) לפקודה, שהיא עבירה מסוג פשע (גם אם חלקו בביצועה לא היה אקטיבי).

44. דינה של מרים שגילה מבוגר (בת כ- 82 בעת מתן גזר הדין) ושבנסיבותיה לא נמצאה כשירה לבצע עבודות שירות במצבה הרפואי ואשר שימשה כאשת קש, נגזר לבקשת הצדדים למאסר על תנאי בלבד לצד קנס בסך 40,000 ₪ (ראו גזר הדין מיום 2.12.2019). מרים הועמדה לדין לאחר שלא עמדה בתשלום כופר בסך 180,000 ₪ שהוטל עליה.

45. שקלתי את העובדה שבסופו של יום, במסגרת כתב האישום המתוקן, שונה סעיף העבירות בהן הואשם הנאשם לעבירות לפי סעיף 217 לפקודה (בהן הורשע), הוא זוכה מביצוע עבירה של סיוע לסוניו ואף זוכה מפרט האישום השלישי עוד בסיום פרשת התביעה, ונתתי דעתי לטענות הסנגור לאכיפה בררנית משבקשת הנאשם לכופר עוד בתחילת ההליך סורבה, בפרט נוכח אישור הכופר בעניינם של אריאל, סוניו, תמר ומרים. לאופן בו הסתיים עניינם של סוניו, אריאל ותמר רלבנטיות בעת בחינת הסדר הטיעון במבחן האיזון, ויש בו כדי להשפיע במידה מסוימת לקולא, משיקולי צדק, על גדרי מתחם הענישה שנכון לקבוע במקרה דנן ועל העונש שייגזר על הנאשם (ראו: ע"פ 7621/14 **גוטסדינר נ' מדינת ישראל** (1.3.2017) והפנייתי אליו בת"פ (שלום - ת"א) 42879-10-15 **פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' בצלאל** (3.7.2019)). יחד עם זאת, בעת קביעת מידת ההקלה יש לתת את הדעת גם לכך שעד לתיקון כתב האישום במסגרת הסדר הטיעון בסיום ההליך הנאשם היה מואשם בעבירות חמורות לפי סעיף 220 לפקודה, ולכך שקיים קושי לקבוע כי המדובר בקבוצת השווים בעניינו, לאור תפקידו כעורך דין והחומרה היתרה שבביצוע העבירות על ידו בכובעו זה, כמו גם מעורבותו בכל שלב העסקה כמתואר לעיל.

46. בעת קביעת מתחם הענישה נתתי דעתי גם לענישה הכללית בעבירה הנדונה ולפסיקה אליה הפנו הצדדים (כשב"כ המאשימה אף ציין קושי בהדגמת מקרים זהים). כפי שצוין **בעניין דרקסלר "מדיניות הענישה ביחס לכל עבירות המס היא מחמירה, ומוחשית. מדיניות המס ביחס לעבירות על סעיף 217 לפקודת מס"ה, שנעשו ללא הצדק סביר היא מגוונת מאד, ונעה מענישה צופה פני עתיד ועד עונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג וברית, בהתחשב באופי המעשים, מידת הסטייה שלהם מסטנדרט ההתנהגות הסביר והמצופה ועוצמת פגיעתם בערכים המוגנים"**.

בין פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה פסקי דין הרלבנטיים פחות לענייננו בהם דובר במי שהגיש דוחות הכוללים ידיעות לא נכונות בעניינו שלו (רע"פ 8820/01 **שגיב נ' מדינת ישראל** (20.12.2001), רע"פ 3153/06

בוטרשווילי נ' מדינת ישראל (23.4.2006), ובעפ"ג (מרכז) 43947-05-16 פדידה נ' מדינת ישראל (8.11.2016) אף לצד עבירות נוספות). בקשר לענישה הנוהגת ראו גם כפי שהפנתה ההגנה: ת"פ (שלום - ת"א) 39319-05-17 מדינת ישראל נ' זיגדון (14.11.2019) שם דובר במנהל חשבונות עליו נגזרו 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, ת"פ 64447-12-18 מדינת ישראל נ' מעלומי (22.12.2020) שם דובר במי שהגיש דוחות הכוללים ידיעות לא נכונות בעניינו שלו, אך דובר בסכום נמוך בהרבה מעניינו, ועליו נגזר עונש של מאסר על תנאי לאחר שנמצא לא כשיר לבצע עבודות שירות בשל מצבו הבריאותי. כן ראו ת"פ (שלום - ים) 56231-12-21 מדינת ישראל נ' אריה דרעי (1.2.2022), שם נגזר עונשו של הנאשם למאסר על תנאי וקנס, אך לא מצאתי ללמוד ממנו גזרה שווה משהמדובר בגזר דין שניתן על ידי בית משפט השלום בו אומץ הסדר טיעון סגור בין הצדדים.

כידוע, מתחם הענישה אינו עניין אריתמטי פשוט אלא מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים שמדיניות הענישה היא רק אחד מהם, כשעצם העובדה שלעולם יוכל כל צד למצוא פסקי דין התומכים בעמדתו מלמדת כי אין המדובר במדד מדויק (ע"פ 3877/13 ג'אבלי נ' מדינת ישראל (17.11.2016)).

47. במקרה זה, בשים לב למידת הפגיעה בערכים המוגנים ממעשי הנאשם ולאחר בחינת הענישה הנוהגת שלעיל, אך תוך מתן משקל ממשי גם לעונשים שנגזרו בגדרי הפרשה וכן לעובדה שלגבי חלק מהמעורבים אושר כופר חלף כתב אישום, בעוד שבקשת הנאשם לכופר סורבה - מצאתי כי נכון לקבוע מתחם הענישה מתון ביחס לעונש המאסר, בין 4 ועד 10 חודשי מאסר בפועל, אותם ניתן לרצות בעבודות שירות בכפוף לחוות דעת הממונה על עבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

48. אשר לעונשו של הנאשם: להשקפתי, באופן רגיל, בנסיבותיו של הנאשם ומיהותו, מן הראוי היה לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם. זאת לאור הודייתו ונטילת האחריות על ידו, שאינני מוצאת לתת לה משקל נמוך כעתירת המאשימה, ולאור חלוף הזמן הממשי מאז חקירתו של הנאשם והשנים הרבות בהן ענתה ההליך הפלילי הייתה תלויה מעל ראשו, על הקושי הרב שבכך. בנוסף, בשים לב לתיקון המשמעותי עד מאוד שנערך בכתב האישום בעניינו, ובקשתו מתחילת הדרך לסיים עניינו בכופר אשר נדחתה, כמו גם אופן סיום ההליך בעניינם של מעורבים אחרים. בנוסף, לאור היותו נעדר עבר פלילי מכל מין וסוג, ולאור תרומתו למדינה במסגרת שירותו הצבאי ובמילואים משך כ- 30 שנה כקצין. אמנם נכון כי מבצעי עבירות מהסוג הנדון הם פעמים רבות נורמטיביים ביתר תחומי חייהם, ונקבע לא אחת שאין בכך כדי למעט מחומרת ביצוע העבירות על ידם. יחד עם זאת, וודאי שיש מקום לתת משקל לאמור בעת קביעת העונש הקונקרטי לנאשם בגדרי מתחם הענישה שנקבע, וזו אף מצוות המחוקק.

49. בנוסף, במהלך השנים הארוכות בהן התנהלו החקירה והמשפט בעניינו של הנאשם חלו אשתו ואביו, הנאשם מטפל כיום באביו ומשמש כעו"ד יחיד במשרד עורכי הדין שבבעלותם. לדברי הנאשם חיו נעצרו מאז החקירה, הוא התקשה לנהל את משרדו בשל מצוקתו וגם מצבו הכלכלי אינו טוב (לא הוצגו מסמכים). הגם שנסיונות אישיות נדחות מפני האינטרס הציבורי וחשיבות ההרתעה ובכללה הרתעת הרבים בסוג זה של עבירות (רע"פ 4684/12 גחלי נ' מדינת ישראל (14.6.2012), רע"פ 74/13 חלידו נ' מדינת ישראל (17.3.2013), רע"פ 4323/14 מולדובן נ' מדינת ישראל (26.6.2014)) - בסופו של יום הענישה היא לעולם אינדיווידואלית, ובעת קביעת העונש יש לתת את הדעת גם לנתונים אלה.

50. אמנם העונש שבתחתית טווח הענישה המוסכם נמצא מעט מעל תחתית מתחם הענישה שנקבע, שהוא להשקפתי העונש המדויק יותר בעניינו של הנאשם, אך בשים לב לכך שטווח הענישה בהסדר הטיעון נמצא בגדרי מתחם הענישה ותחתיתו בסמוך לתחתית המתחם, מסקנתי היא שההסדר הדיני בין הצדדים ביחס לעונש המאסר הוא מאוזן, ובוודאי אינו כזה המצדיק חריגה ממנו. הקלה מסוימת לנאשם שעונשו ייגזר בתחתית טווח הענישה המוסכם תוך אימוץ הסדר הטיעון, תבוא באמצעות קביעה כי הנאשם ירצה את עונש המאסר בעבודות שירות למשך שש שעות יומיות - לאור נסיבותיו האישיות וכלל המפורט לעיל.

51. אשר לקנס, כידוע, בסוג זה של עבירות הקנס הוא ממין העבירה ומכאן אף החשיבות שבהטלתו, גם אם הנאשם לא ביצע את העבירות ממניע כלכלי ולא הרוויח בפן הכספי מביצועו. בשים לב לקנסות שנגזרו על הנאשמים האחרים בפרשה וחלקם בביצוע העבירות, על הנאשם ייגזר קנס מידתי בסך 30,000 ₪ ובפריסה לתשלומים.

52. אשר על כן, תוך אימוץ הסדר הטיעון בין הצדדים אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות במרכז למורשת מודיעין, שד' יריב אהרון, רמת השרון. הנאשם יתייצב ביום 15.11.2022 שעה 8:00 במפקדת מחוז מרכז, יח' עבודות שירות, רמלה. מובהר כי יתכנו שינויים במקום העבודה ושעות העבודה כמפורט בחוות דעת הממונה על עבודות השירות. הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בעבודות שירות. הנאשם ירצה את עבודות השירות למשך שש שעות יומיות.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים לתקופה של 3 שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירה לפי סעיף 217 ו- 220 לפקודת מס הכנסה וכן עבירות לפי סעיף 98(ג), 98(ג1) ו- 98(ג2) לחוק מיסוי מקרקעין.

ג. קנס בסך 30,000 ₪ או 45 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.11.2022. לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.

זכות ערעור כחוק תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ז' תשרי תשפ"ג, 02 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.